

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (štvrtá komora)

z 20. októbra 2022 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Hraničné kontroly, azyl a prisťahovalectvo – Azylová politika – Povolenie na pobyt vydávané štátnym príslušníkom tretích krajín, ktorí sú obeťami nezákonného obchodovania s ľuďmi alebo ktorí boli predmetom konania umožňujúceho nelegálne prisťahovalectvo a ktorí spolupracovali s príslušnými orgánmi – Smernica 2004/81/ES – Článok 6 – Pôsobnosť – Štátny príslušník tretej krajiny, ktorý tvrdí, že bol obeťou trestného činu súvisiaceho s obchodovaním s ľuďmi – Poskytnutie času na premyslenie stanoveného v článku 6 ods. 1 tejto smernice – Zákaz výkonu príkazu na vyhodenie – Pojem – Rozsah – Počítanie tohto času na premyslenie – Nariadenie (EÚ) č. 604/2013 – Kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov – Odovzdanie do členského štátu, ktorý je zodpovedný za posúdenie tejto žiadosti o medzinárodnú ochranu“

Vo veci C-66/21,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Rechtbank Den Haag (súd v Haagu, Holandsko) z 28. januára 2021 a doručený Súdnemu dvoru 29. januára 2021, ktorý súvisí s konaním:

O. T. E.

proti

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid,

SÚDNY DVOR (štvrtá komora),

v zložení: predseda štvrtej komory C. Lycourgos, sudcovia L. S. Rossi (spravodajkyňa), J.-C. Bonichot, S. Rodin a O. Spineanu-Matei,

generálny advokát: J. Richard de la Tour,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

* Jazyk konania: holandčina.

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- holandská vláda, v zastúpení: M. K. Bulterman a P. Huurnink, splnomocnené zástupkyne,
- česká vláda, v zastúpení: M. Smolek a J. Vláčil, splnomocnení zástupcovia,
- nemecká vláda, v zastúpení: J. Möller a R. Kanitz, splnomocnení zástupcovia,
- Európska komisia, v zastúpení: C. Cattabriga a F. Wilman, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 2. júna 2022,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 6 smernice Rady 2004/81/ES z 29. apríla 2004 o povoleniach na trvalý pobyt [pobyt – *neoficiálny preklad*], vydávaných štátnym príslušníkom tretích krajín, ktorí sú obeťami nezákonného obchodovania s ľuďmi alebo ktorí boli predmetom konania umožňujúceho nelegálne prisťahovalectvo a ktorí spolupracovali s príslušnými orgánmi (Ú. v. EÚ L 261, 2004, s. 19; Mim. vyd. 19/007, s. 69).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi O. T. E., nigérijským štátnym príslušníkom, a Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (štátny tajomník pre spravodlivosť a bezpečnosť, Holandsko) (ďalej len „štátny tajomník“), z dôvodu, že bez posúdenia odmietol žiadosť žalobcu vo veci samej o povolenie na dočasný pobyt na základe azylu z dôvodu, že členským štátom zodpovedným za posúdenie tejto žiadosti bola Talianska republika.

Právny rámec

Právo Únie

Smernica 2004/81

- 3 Odôvodnenia 2, 4 a 9 až 11 smernice 2004/81 znejú takto:
  - „(2) Európska Rada na svojom osobitnom zasadnutí v Tampere v dňoch 15. a 16. októbra 1999 vyjadrila svoje rozhodnutie bojovať proti nelegálnej imigrácii v jej zdroji, napríklad zameraním sa na tie osoby, ktoré sa zaoberajú nezákonným obchodovaním s ľuďmi a ekonomickým využívaním migrantov. Vyzvala členské štáty, aby sústredili svoje úsilie na odhaľovanie a rozbíjanie kriminálnych sietí a zároveň aj na ochranu práv obetí;
  - ...
  - (4) táto smernica sa nevzťahuje na ochranu poskytovanú utečencom, užívateľom dodatočnej ochrany a osobám žiadajúcim o medzinárodnú ochranu podľa medzinárodného utečeneckého práva, a bez toho, aby boli dotknuté iné dokumenty o ľudských právach;

...

- (9) táto smernica zavádza povolenia na trvalý pobyt [pobyt – *neoficiálny preklad*] určené pre obeť nezákonného obchodovania s ľuďmi alebo, ak sa členský štát rozhodne rozšíriť pôsobnosť tejto smernice, aj povolenia na trvalý pobyt [pobyt – *neoficiálny preklad*] určené pre štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí boli predmetom konania umožňujúceho nelegálne prisťahovalectvo, a pre ktorých vydanie povolenia na trvalý pobyt [pobyt – *neoficiálny preklad*] predstavuje dostatočnú motiváciu na spoluprácu s príslušnými orgánmi, pričom sa stanovujú určité podmienky proti zneužívaniu tejto možnosti;
- (10) za týmto účelom je potrebné stanoviť kritériá pre vydávanie povolení na trvalý pobyt [pobyt – *neoficiálny preklad*], podmienky pobytu a dôvody ich neobnovenia alebo zrušenia. Právo na pobyt na základe tejto smernice podlieha určitým podmienkam a má dočasný charakter;
- (11) dotknutí štátni príslušníci tretích krajín by mali byť informovaní o možnosti získať toto povolenie na trvalý pobyt [pobyt – *neoficiálny preklad*] a mal[a] by sa im poskytnúť určitá lehota, počas ktorej si premyslia svoju situáciu [čas na premyslenie – *neoficiálny preklad*]. Malo by im to pomôcť pri dosahovaní informovaného rozhodnutia o tom, či budú alebo nebudú spolupracovať s príslušnými orgánmi, ktorými môže byť polícia, prokuratúra a súdne orgány (vzhľadom na riziká vyplývajúce z tejto spolupráce), aby mohli spolupracovať slobodne, a teda aj efektívnejšie.“

4 Článok 1 tejto smernice stanovuje:

„Účelom tejto smernice je definovať podmienky vydávania povolení na trvalý pobyt [pobyt – *neoficiálny preklad*] s obmedzenou dobou platnosti závisiacou od dĺžky trvania príslušného konania na národnej úrovni štátnym príslušníkom tretích krajín, ktorí spolupracujú v boji proti nezákonnému obchodovaniu s ľuďmi alebo proti konaniu umožňujúcemu nelegálne prisťahovalectvo.“

5 Článok 2 uvedenej smernice stanovuje:

„Na účely tejto smernice:

...

- d) ‚opatrenie na výkon príkazu na vyhostenie‘ je akékoľvek opatrenie prijaté členským štátom s cieľom vykonania rozhodnutia príslušných orgánov prikazujúceho vyhostenie štátneho príslušníka tretej krajiny;
- e) ‚povolenie na trvalý pobyt [pobyt – *neoficiálny preklad*]‘ je akékoľvek povolenie vydané členským štátom umožňujúce štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý vyhovuje podmienkam stanoveným v tejto smernici legálneho pobytu na jeho území;

...“

6 Článok 3 ods. 1 tejto smernice stanovuje:

„Členské štáty uplatňujú túto smernicu na štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sú, alebo boli obeťmi trestných činov súvisiacich s nezákonným obchodovaním s ľuďmi, aj keď na územie členského štátu vstúpili nelegálne.“

7 Článok 5 prvý odsek smernice 2004/81 znie:

„Keď príslušné orgány členského štátu dospejú k záveru, že štátny príslušník tretej krajiny môže podliehať pôsobnosti tejto smernice, informujú dotknutú osobu o možnostiach poskytovaných na základe tejto smernice.“

8 Článok 6 tejto smernice s názvom „Čas na premyslenie“ stanovuje:

„1. Členské štáty zabezpečia, aby sa dotknutým štátnym príslušníkom tretích krajín poskytol čas na premyslenie, ktorá im umožní vzchopiť sa a uniknúť spod vplyvu páchatelov trestných činov, aby mohli dospieť k informovanému rozhodnutiu o tom, či budú spolupracovať s príslušnými orgánmi.

Dĺžka trvania a začiatok času na premyslenie uvedeného v prvom pododseku budú určené v súlade s vnútroštátnym právom.

2. Počas času na premyslenie a počas čakania na rozhodnutie príslušných orgánov budú mať dotknutí štátni príslušníci tretích krajín prístup k službám uvedeným v článku 7, pričom nie je možné vykonať voči nim žiadny príkaz na vyhostenie.

3. S časom na premyslenie nesúvisí žiadny nárok na pobyt vyplývajúci z tejto smernice.

4. Členský štát môže kedykoľvek ukončiť čas na premyslenie, ak príslušné orgány zistia, že dotknutá osoba aktívne, dobrovoľne a z vlastnej iniciatívy obnovila kontakt s páchatelmi trestných činov uvedených v článku 2 písm. b) a c), alebo z dôvodov verejnej politiky a ochrany národnej bezpečnosti.“

9 Článok 7 smernice 2004/81 s názvom „Služby poskytované pred vydaním povolenia na trvalý pobyt [pobyt – *neoficiálny preklad*]“ stanovuje:

„1. Členské štáty zaistia, aby sa dotknutým štátnym príslušníkom tretích krajín, ktorí nemajú dostatočné prostriedky, poskytlo ubytovanie na úrovni schopnej zabezpečiť existenčné minimum a prístup k pohotovostnej lekárskej službe. Členské štáty budú venovať pozornosť osobitným potrebám najzraniteľnejších osôb a v prípade potreby a ak to stanovujú vnútroštátne zákony, zabezpečia aj psychologickú pomoc.

2. Členské štáty budú pri uplatňovaní tejto smernice a v súlade s vnútroštátnym právom venovať pozornosť potrebám bezpečnosti a ochrany dotknutých štátnych príslušníkov tretích krajín.

...“

10 Článok 8 tej istej smernice, nazvaný „Vydanie a obnovenie povolenia na trvalý pobyt [pobyt – *neoficiálny preklad*]“, v odseku 1 uvádza:

Po uplynutí doby na rozmyslenie [času na premyslenie – *neoficiálny preklad*] alebo skôr, ak príslušné orgány dospeli k záveru, že dotknutý štátny príslušník tretej krajiny už splnil kritériá stanovené v pododseku b), členské štáty posúdia:

a) možnosť vyšetrovania alebo súdneho konania vyplývajúcu z jeho predĺženého pobytu na území členského štátu, a

- b) či dotknutý štátny príslušník tretej krajiny dokázal jednoznačný úmysel spolupracovať a
- c) či prerušil všetky kontakty s osobami podozrivými zo spáchania činov, ktoré by mohli predstavovať trestné činy uvedené v článku 2 písm. b) a c).“

Nariadenie Dublin III

11 Nariadenie Rady (ES) č. 343/2003 z 18. februára 2003 ustanovujúce kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o azyl podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny v jednom z členských štátov (Ú. v. EÚ L 50, 2003, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 109) bolo s účinnosťou od 18. júla 2013 zrušené a nahradené nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 31) (ďalej len „nariadenie Dublin III“).

12 Článok 1 nariadenia Dublin III stanovuje:

„Toto nariadenie stanovuje kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanú v jednom z členských štátov štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti (ďalej len ‚zodpovedný členský štát‘).“

13 Článok 21 tohto nariadenia, nazvaný „Predloženie dožiadania o prevzatie“, v odseku 1 stanovuje:

„Ak členský štát, ktorému bola podaná žiadosť o medzinárodnú ochranu, považuje iný členský štát za zodpovedný za posúdenie tejto žiadosti, môže čo najrýchlejšie a v každom prípade do troch mesiacov odo dňa podania žiadosti v zmysle článku 20 ods. 2 dožiadať tento iný členský štát, aby prevzal žiadateľa.

Bez ohľadu na prvý pododsek, v prípade kladného výsledku porovnávania údajov v systéme Eurodac s údajmi zaznamenanými podľa článku 14 nariadenia [Európskeho Parlamentu a Rady] (EÚ) č. 603/2013 [z 26. júna 2013 o zriadení systému Eurodac na porovnávanie odtlačkov prstov pre účinné uplatňovanie nariadenia č. 604/2013 a o žiadostiach orgánov členských štátov na presadzovanie práva a Europolu o porovnanie s údajmi v systéme Eurodac na účely presadzovania práva a o zmene nariadenia (EÚ) č. 1077/2011, ktorým sa zriaďuje Európska agentúra na prevádzkové riadenie rozsiahlych informačných systémov v priestore slobody, bezpečnosti a spravodlivosti (Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 1)], sa dožiadanie zašle do dvoch mesiacov od získania uvedeného kladného výsledku podľa článku 15 ods. 2 uvedeného nariadenia.

Ak dožiadanie o prevzatie žiadateľa nie je podané v lehotách stanovených v prvom a druhom pododseku, zodpovednosť za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu pripadne tomu členskému štátu, v ktorom bola žiadosť podaná.“

14 V článku 26 ods. 1 prvom pododseku nariadenia Dublin III sa uvádza:

„1. Keď dožiadateľ členský štát akceptuje, že má prevziať alebo prijať späť žiadateľa alebo inú osobu uvedenú v článku 18 ods. 1 písm. c) alebo d), žiadajúci členský štát oznámi dotknutej osobe rozhodnutie o jej odovzdaní do zodpovedného členského štátu a v príslušných prípadoch aj rozhodnutie neposudzovať jej žiadosť o medzinárodnú ochranu.“

15 Článok 27 tohto nariadenia, nazvaný „Opravné prostriedky“, stanovuje:

- „1. Žiadateľ alebo iná osoba uvedená v článku 18 ods. 1 písm. c) alebo d) má právo na účinný opravný prostriedok vo forme odvolania proti rozhodnutiu o odovzdaní alebo vo forme vecného alebo právneho preskúmania tohto rozhodnutia, a to na súde.
2. Členské štáty stanovujú primeranú lehotu, v rámci ktorej môže dotknutá osoba uplatniť svoje právo na účinný opravný prostriedok podľa odseku 1.
3. Na účely odvolania proti rozhodnutiu o odovzdaní alebo jeho preskúmania členské štáty vo svojom vnútroštátnom práve stanovujú, že:
- a) na základe odvolania alebo preskúmania získava dotknutá osoba právo zotrvať na území daného členského štátu až do prijatia rozhodnutia vo veci odvolania alebo preskúmania, alebo
- b) odovzdanie sa automaticky odkladá a tento odklad zanikne po určitom primeranom období, počas ktorého má súd po podrobnom a prísnom preskúmaní rozhodnúť o tom, či má odvolanie alebo preskúmanie odkladný účinok, alebo
- c) dotknutá osoba môže v primeranej lehote požiadať súd o odklad výkonu rozhodnutia o odovzdaní do prijatia rozhodnutia vo veci jej odvolania alebo preskúmania. ...“

16 Článok 29 uvedeného nariadenia stanovuje:

„1. Odovzdanie žiadateľa alebo inej osoby uvedenej v článku 18 ods. 1 písm. c) alebo d) zo žiadajúceho členského štátu do zodpovedného členského štátu sa uskutoční v súlade s vnútroštátnym právom žiadajúceho členského štátu, po porade medzi dotknutými členskými štátmi, akonáhle to je prakticky možné a najneskôr do šiestich mesiacov od akceptovania dožiadania iným členským štátom o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby alebo konečného rozhodnutia o odvolaní alebo preskúmaní, ak majú v súlade s článkom 27 ods. 3 odkladný účinok.

...

2. Ak sa odovzdanie neuskutoční v lehote šiestich mesiacov, zodpovedný členský štát bude zbavený svojej povinnosti prevziať alebo prijať späť dotknutú osobu a táto zodpovednosť sa presunie na žiadajúci členský štát. Táto lehota sa môže predĺžiť najviac na jeden rok, ak sa odovzdanie nemohlo uskutočniť kvôli uväzneniu dotknutej osoby, alebo najviac na osemnásť mesiacov, ak je dotknutá osoba na úteku.

...“

Smernica 2001/40/ES

17 Článok 1 ods. 1 smernice Rady 2001/40/ES z 28. mája 2001 o vzájomnom uznávaní rozhodnutí o vyhostení štátnych príslušníkov tretích krajín (Ú. v. EÚ L 149, 2001, s. 34; Mim. vyd. 19/004, s. 107) stanovuje:

„Bez toho, aby boli dotknuté záväzky vyplývajúce z článku 23 a uplatňovanie článku 96 Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda zo 14. júna 1985 [uzatvorená medzi vládami štátov

hospodárskej únie Beneluxu, Nemeckej spolkovej republiky a Francúzskej republiky o postupnom zrušení kontrol na ich spoločných hraniciach (Ú. v. ES L 239, 2000, s. 19; Mim. vyd. 19/002, s. 9)], podpísaného v Schengene 19. júna 1990..., cieľom tejto smernice je umožniť uznanie rozhodnutia o vyhostení vydaného príslušným orgánom v členskom štáte, ďalej len ‚vydávajúci členský štát‘, proti štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý sa nachádza na území iného členského štátu, ďalej len ‚vykonávajúci členský štát‘.“

18 Článok 2 tejto smernice stanovuje:

„Na účely tejto smernice:

...

b) ‚rozhodnutie o vyhostení‘: je každé rozhodnutie, ktoré nariaďuje vyhostenie prijaté príslušným správnym orgánom vydávajúceho členského štátu;

...“

Smernica 2004/38/ES

19 Článok 28 ods. 1 a 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/38/ES z 29. apríla 2004 o práve občanov Únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov, ktorá mení a dopĺňa nariadenie (EHS) 1612/68 a ruší smernice 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (Ú. v. EÚ L 158, 2004, s. 77; Mim. vyd. 05/005, s. 46), stanovuje:

„1. Skôr, ako sa prijme rozhodnutie o vyhostení z dôvodov verejného poriadku alebo verejnej bezpečnosti, hostiteľský členský štát zohľadní také aspekty, ako je napríklad dĺžka pobytu daného jednotlivca na jeho území, vek, zdravotný stav, rodinná a ekonomická situácia, sociálna a kultúrna integrácia v hostiteľskom členskom štáte a rozsah väzieb s krajinou pôvodu.

2. Hostiteľský členský štát nesmie prijať rozhodnutie o vyhostení proti občanom Únie alebo ich rodinným príslušníkom bez ohľadu na štátnu príslušnosť, ktorí majú právo trvalého pobytu na jeho území, s výnimkou vážnych dôvodov verejného poriadku alebo verejnej bezpečnosti.“

Holandské právo

20 Ustanovenie § 8 Wet tot algehele herziening van de Vreemdelingenwet (Vreemdelingenwet 2000) [zákon o celkovej rekodifikácii zákona o cudzincoch (zákon o cudzincoch z roku 2000)] z 23. novembra 2000 (Stb. 2000, č. 496) v znení uplatniteľnom na spor vo veci samej (ďalej len ‚zákon o cudzincoch‘) stanovuje:

„Cudzinec má právo legálne sa zdržiavať v Holandsku len:

...

k) počas obdobia, v ktorom mu minister umožní podať oznámenie o porušení § 273f Wetboek van Strafrecht (Trestný zákon) [týkajúci sa obchodovania s ľuďmi].“

- 21 V § 30 ods. 1 zákona o cudzincoch sa uvádza, že žiadosť o udelenie povolenia na pobyt na dobu určitú sa neposúdi, ak sa na základe nariadenia Dublin III preukáže, že za posúdenie tejto žiadosti je zodpovedný iný členský štát.
- 22 Oddiel B8/3.1 Vreemdelingencirculaire 2000 (obežník o cudzincoch z roku 2000) v znení uplatniteľnom na spor vo veci samej (ďalej len „obežník o cudzincoch“) znie takto:

„Veliteľ Koninklijke Marechaussee (kráľovská žandárska polícia, Holandsko; ďalej len „KMar“) má rovnaké právomoci ako náčelník štátnej polície, pokiaľ existujú indície o obchodovaní s ľuďmi vo vzťahu k cudzincovi. ...

Immigratie- en Naturalisatiedienst [Imigračný a naturalizačný úrad, Holandsko; ďalej len „IND“] rozlišuje v oblasti práva na pobyt tri situácie, pokiaľ ide o právo na dočasný pobyt pre obeť a svedkov – ktorí sú zároveň oznamovateľmi – obchodovania s ľuďmi:

1. čas na premyslenie pre obeť obchodovania s ľuďmi,
2. povolenie na pobyt pre obeť obchodovania s ľuďmi a
3. povolenie na pobyt pre svedkov – ktorí sú zároveň oznamovateľmi – obchodovania s ľuďmi.

1. Čas na premyslenie

Podľa článku 8 písm. k) zákona o cudzincoch sa údajným obeť obchodovania s ľuďmi poskytuje čas na premyslenie v trvaní najviac troch mesiacov, počas ktorého sa musia rozhodnúť, či chcú podať oznámenie o obchodovaní s ľuďmi alebo iným spôsobom spolupracovať pri predbežnom vyšetrovaní alebo vyšetrovaní v rámci trestného konania týkajúcom sa osoby podozrivej z obchodovania s ľuďmi alebo pri vydaní rozhodnutia voči tejto osobe vo veci samej, alebo či od toho upúšťajú.

Polícia alebo KMar ponúkne údajnej obeť čas na premyslenie, hneď ako sa objaví čo i len najmenšia indícia o tom, že ide o obchodovanie s ľuďmi, a/alebo na základe intervencie Inspectie Sociale Zaken en Werkgelegenheid (Inšpektorát sociálnych vecí a zamestnanosti, Holandsko)...

Počas času na premyslenie IND pozastaví odovzdanie údajnej obeť obchodovania s ľuďmi z Holandska.

Čas na premyslenie je lehotou, ktorá sa poskytuje iba jedenkrát a ktorú nemožno predĺžiť.

Čas na premyslenie môžu využiť výlučne cudzinci, ktorí sa v Holandsku zdržiavajú nelegálne a ktorí:

- sú alebo boli obeťami trestného činu podľa § 273f Trestného zákona,
- neboli ešte v Holandsku obeťami trestného činu podľa § 273f Trestného zákona, no ktorí sú eventuálne obeťami obchodovania s ľuďmi, alebo
- do Holandska nemali žiadny prístup, no ktorí sú eventuálne obeťami obchodovania s ľuďmi, pričom KMar, v prípade potreby v spolupráci s prokuratúrou, ponúkne čas na premyslenie pri čo i len najmenšej indícii o obchodovaní s ľuďmi.

Čas na premyslenie sa neposkytuje svedkom – ktorí sú zároveň oznamovateľmi – obchodovania s ľuďmi.

IND poskytuje zaisteným cudzincom čas na premyslenie výlučne so súhlasom prokuratúry, polície alebo KMar.

Počas času na premyslenie sa údajná obeť musí jedenkrát mesačne dostaviť na regionálny policajný útvar alebo KMar, ku ktorej bola administratívne pridelená.

Čas na premyslenie sa končí v okamihu, keď:

- polícia alebo KMar konštatuje, že údajná obeť počas času na premyslenie odišla na „neznáme miesto“,
- údajná obeť počas času na premyslenie oznámi skutočnosť, že upúšťa od podania oznámenia alebo od toho, že by iným spôsobom spolupracovala pri predbežnom vyšetrowaní alebo vyšetrowaní v rámci trestného konania týkajúcom sa osoby podozrivej z obchodovania s ľuďmi alebo pri vydaní rozhodnutia voči tejto osobe vo veci samej,
- údajná obeť podala oznámenie o obchodovaní s ľuďmi a podpísala zápisnicu alebo spolupracovala pri predbežnom vyšetrowaní alebo vyšetrowaní v rámci trestného konania týkajúcom sa osoby podozrivej z obchodovania s ľuďmi alebo pri vydaní rozhodnutia voči tejto osobe vo veci samej, alebo
- údajná obeť podá žiadosť o povolenie na pobyt (na inom základe než na základe tohto odseku).

Po uplynutí času na premyslenie IND zruší pozastavenie odovzdania dotknutej osoby.“

Skutkový stav sporu vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 23 Po podaní troch žiadostí o azyl v Taliansku a jednej žiadosti o azyl v Belgicku požiadal žalobca vo veci samej, nigérijský štátny príslušník, 26. apríla 2019 o azyl v Holandsku.
- 24 Dňa 3. júna 2019 Holandské kráľovstvo predložilo Talianskej republike dožiadanie o prijatie dotknutej osoby späť v zmysle článku 18 ods. 1 písm. d) nariadenia Dublin III. Talianska republika súhlasila s týmto prijatím späť 13. júna 2019.
- 25 Dňa 18. júla 2019 štátny tajomník informoval žalobcu vo veci samej o svojom zámere zamietnuť jeho žiadosť o azyl bez posúdenia vzhľadom na to, že členským štátom zodpovedným za posúdenie jeho žiadosti je podľa nariadenia Dublin III Talianska republika.
- 26 Žalobca vo veci samej 30. júla 2019 uviedol, že bol obeťou obchodovania s ľuďmi v Taliansku a spoznal jedného z páchatelov tohto trestného činu v prijímacom centre v Holandsku. V tejto súvislosti bol vypočutý cudzineckou políciou.
- 27 Rozhodnutím z 12. augusta 2019 štátny tajomník odmietol posúdiť žiadosť žalobcu vo veci samej o vydanie povolenia na dočasný pobyt na základe azylu s odôvodnením, že členským štátom zodpovedným podľa nariadenia Dublin III je Talianska republika. Týmto rozhodnutím štátny tajomník nariadil odovzdanie žalobcu vo veci samej do Talianska.

- 28 Žalobca vo veci samej podal 3. októbra 2019 na holandské orgány trestné oznámenie z dôvodu, že bol obeťou obchodovania s ľuďmi.
- 29 Podľa informácií predložených Súdnemu dvoru dospela prokuratúra po preskúmaní k záveru, že v Holandsku neexistujú žiadne indície na podporu trestného oznámenia žalobcu vo veci samej. Keďže spolupráca žalobcu vo veci samej pri vyšetrovaní trestného činu v Holandsku nebola potrebná, jeho trestné oznámenie bolo odmietnuté.
- 30 Žalobca vo veci samej podal proti rozhodnutiu z 12. augusta 2019 žalobu na vnútroštátny súd. Predovšetkým tvrdí, že toto rozhodnutie je protiprávne, keďže na základe článku 6 smernice 2004/81 mu mal byť poskytnutý čas na premyslenie.
- 31 Podľa vnútroštátneho súdu vznikajú otázky, či žalobcovi vo veci samej mal byť v ktoromkoľvek okamihu, počnúc 30. júlom 2019, poskytnutý čas na premyslenie stanovený v článku 6 ods. 1 smernice 2004/81, a ak áno, či štátny tajomník mohol v situácii, že tento čas na premyslenie nebol poskytnutý, prijať opatrenia na prípravu vyhostenia žalobcu vo veci samej z holandského územia, a v nadväznosti na túto otázku, či rozhodnutie z 12. augusta 2019 predstavuje príkaz na vyhostenie v zmysle článku 6 ods. 2 tejto smernice. Okrem toho sa vnútroštátny súd pýta, aké dôsledky treba vyvodiť zo skutočnosti, že okrem údajov uvedených v obežníku o cudzincoch holandské právo nestanovuje dĺžku trvania ani začiatok plynutia tohto času na premyslenie, a teda že článok 6 ods. 1 smernice 2004/81 nebol do tohto práva prebratý.
- 32 Za týchto okolností Rechtbank Den Haag (súd v Haagu, Holandsko) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:
- „1. a) Keďže Holandské kráľovstvo opomenulo upraviť vo svojom vnútroštátnom práve začiatok plynutia času na premyslenie stanoveného v článku 6 ods. 1 [smernice 2004/81], má sa toto ustanovenie vykladať v tom zmysle, že čas na premyslenie začína zo zákona plynúť odo dňa, keď štátny príslušník tretej krajiny ohlási (oznámi) holandským orgánom nezákonné obchodovanie s ľuďmi?
- b) Keďže Holandské kráľovstvo opomenulo upraviť vo svojom vnútroštátnom práve dĺžku trvania času na premyslenie stanoveného v článku 6 ods. 1 [smernice 2004/81], má sa toto ustanovenie vykladať v tom zmysle, že plynutie času na premyslenie zo zákona skončí podaním trestného oznámenia vo veci nezákonného obchodovania s ľuďmi alebo vyjadrením dotknutého štátneho príslušníka tretej krajiny, že upúšťa od podania oznámenia?
2. Majú sa pod ‚príkazom na vyhostenie‘ v zmysle článku 6 ods. 2 [smernice 2004/81] rozumieť aj opatrenia na vyhostenie štátneho príslušníka tretej krajiny z územia členského štátu na územie iného členského štátu?
3. a) Bráni článok 6 ods. 2 [smernice 2004/81] tomu, aby počas času na premyslenie stanoveného v článku 6 ods. 1 tejto smernice bolo vydané rozhodnutie o odovzdaní?
- b) Bráni článok 6 ods. 2 [smernice 2004/81] tomu, aby sa počas času na premyslenie stanoveného v odsek 1 tohto článku, vykonalo už prijaté rozhodnutie o odovzdaní alebo aby sa pripravil výkon tohto rozhodnutia?“

O návrhu na začatie prejudiciálneho konania

O prípustnosti

- 33 Holandská a česká vláda majú pochybnosti, pokiaľ ide o relevantnosť prejudiciálnych otázok na rozhodnutie sporu vo veci samej.
- 34 Podľa českej vlády výklad článku 6 smernice 2004/81, o ktorý žiada vnútroštátny súd, zjavne nesúvisí so situáciou žalobcu vo veci samej. Na jednej strane sa totiž žalobca obmedzuje na tvrdenie, že bol obeťou trestných činov súvisiacich s obchodovaním s ľuďmi, zatiaľ čo podľa článku 3 smernice 2004/81 sa táto uplatňuje len na štátnych príslušníkov tretích krajín, „ktorí sú, alebo boli“ obeťami takýchto trestných činov. Na druhej strane česká vláda uvádza, že z návrhu na začatie prejudiciálneho konania nevyplýva, že by príslušné orgány posudzovali, či žalobca vo veci samej spadá do pôsobnosti smernice 2004/81 na základe článku 5 prvého odseku tejto smernice.
- 35 Holandská vláda tvrdí, že článok 6 uvedenej smernice sa neuplatňuje na štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý, ako je to v prípade žalobcu vo veci samej, má legálny pobyt na území dotknutého členského štátu ako žiadateľ o medzinárodnú ochranu.
- 36 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora sa na otázky týkajúce sa výkladu práva Únie vzťahuje prezumpcia relevantnosti. Súdny dvor môže odmietnuť rozhodnúť o prejudiciálnej otázke položenej vnútroštátnym súdom len vtedy, ak je zjavné, že požadovaný výklad práva Únie nemá nijakú súvislosť s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej, pokiaľ ide o hypotetický problém, alebo ak Súdny dvor nedisponuje skutkovými ani právnymi okolnosťami potrebnými na užitočnú odpoveď na otázky, ktoré mu boli položené [rozsudky z 15. decembra 1995, *Bosman*, C-415/93, EU:C:1995:463, body 59 a 61, ako aj z 25. novembra 2021, *État luxembourgeois (Informácie o skupine platiteľov dane)*, C-437/19, EU:C:2021:953, bod 81].
- 37 Nevyhnutnosť dopracovať sa k výkladu práva Únie, ktorý bude pre vnútroštátny súd užitočný, pritom vyžaduje, aby tento súd vymedzil skutkový a právny rámec ním položených otázok alebo aby prinajmenšom objasnil skutkové predpoklady, na ktorých sú tieto otázky založené. Návrh na začatie prejudiciálneho konania musí navyše uvádzať presné dôvody, pre ktoré vnútroštátny súd považuje výklad práva Únie za sporný, a polozenie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru za potrebné [rozsudok z 10. marca 2022, *Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs (Komplexné krytie zdravotného poistenia)*, C-247/20, EU:C:2022:177, bod 75 a citovaná judikatúra].
- 38 V prejednávanej veci sa návrh na začatie prejudiciálneho konania v podstate týka otázky, či od momentu, keď žalobca vo veci samej – nigérijský štátny príslušník, ktorý požiadal o medzinárodnú ochranu v Holandsku, po tom, ako tak urobil v Taliansku a Belgicku – oznámil holandským orgánom, že bol obeťou trestných činov súvisiacich s obchodovaním s ľuďmi v Taliansku a Holandsku, mu tieto orgány mali poskytnúť čas na premyslenie stanovený v článku 6 ods. 1 smernice 2004/81 predtým, ako mohlo byť v súlade so zákonom prijaté rozhodnutie z 12. augusta 2019 o odovzdaní dotknutej osoby na územie Talianskej republiky podľa nariadenia Dublin III, pri ktorom si vnútroštátny súd tiež kladie otázku, či sa má kvalifikovať ako „príkaz na vyhostenie“ v zmysle článku 6 ods. 2 smernice 2004/81.

- 39 Vzhľadom na to, že vnútroštátny súd má rozhodnúť o otázke, či v spore vo veci samej holandské orgány porušili článok 6 smernice 2004/81, keď odmietli žalobcoví vo veci samej poskytnúť záruky podľa tohto článku, nič nenasvedčuje tomu, že požadovaný výklad ustanovenia práva Únia zjavne nijako nesúvisí so skutočnosťou alebo predmetom sporu vo veci samej.
- 40 Za týchto podmienok námietka holandskej a českej vlády založená na neuplatniteľnosti článku 6 smernice 2004/81 na spor vo veci samej nemá vplyv na prípustnosť návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ale patrí do vecného preskúmania položených otázok (pozri v tomto zmysle rozsudky z 19. marca 2020, „Agro In 2001“, C-234/18, EU:C:2020:221, bod 44, a z 28. októbra 2021, Komisia za protivodejstvie na korupcijná i za otnemane na nezakonno pridobitoto imuštstvo, C-319/19, EU:C:2021:883, bod 25).
- 41 Návrh na začatie prejudiciálneho konania je preto prípustný.

O veci samej

- 42 Pokiaľ ide o poradie, v akom sa majú preskúmať prejudiciálne otázky, je potrebné najprv odpovedať na druhú otázku, ktorá sa týka výkladu pojmu „príkaz na vyhostenie“ v zmysle článku 6 ods. 2 smernice 2004/81, a toho, či tento pojem zahŕňa rozhodnutie, ktorým členský štát odovzdáva štátneho príslušníka tretej krajiny do iného členského štátu podľa nariadenia Dublin III. Následne je potrebné odpovedať na tretiu otázku, ktorou sa tento súd pýta na rozsah zákazu uvedeného v článku 6 ods. 2 smernice 2004/81. Napokon je potrebné preskúmať prvú otázku, ktorou sa vnútroštátny súd pýta na pravidlá počítania času na premyslenie stanoveného v článku 6 ods. 1 tejto smernice.

O druhej otázke

– Úvodné pripomienky

- 43 Pred preskúmaním druhej otázky treba v prvom rade odpovedať na tvrdenie českej vlády spomenuté v bode 34 tohto rozsudku, podľa ktorého sa v podstate čas na premyslenie stanovený v článku 6 smernice 2004/81 nemôže vzťahovať na štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý sa obmedzuje na tvrdenie, že bol obeťou trestných činov súvisiacich s obchodovaním s ľuďmi.
- 44 V tejto súvislosti treba uviesť, že podľa článku 1 smernice 2004/81 je jej účelom definovať podmienky vydávania povolení na pobyt s obmedzenou dobou platnosti štátnym príslušníkom tretích krajín, ktorí spolupracujú v boji proti nezákonnému obchodovaniu s ľuďmi alebo proti konaniu umožňujúcemu nelegálne prisťahovalectvo.
- 45 Podľa článku 3 ods. 1 tejto smernice ju členské štáty uplatňujú na štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sú alebo boli obeťami trestných činov súvisiacich s obchodovaním s ľuďmi, aj keď na územie členského štátu vstúpili nelegálne.
- 46 V článku 5 prvom odseku tejto smernice sa stanovuje povinnosť príslušných vnútroštátnych orgánov informovať každého štátneho príslušníka tretej krajiny o zárukách, ktoré poskytuje táto smernica, ak sa domnievajú, že „môže podliehať pôsobnosti“ tejto smernice. Medzi tieto záruky patrí podľa odôvodnenia 11 smernice 2004/81 právo na čas na premyslenie stanovené v článku 6 ods. 1 uvedenej smernice.

- 47 Účelom tohto času na premyslenie je v súlade s článkom 6 ods. 1 tejto smernice zabezpečiť, aby sa dotknutí štátni príslušníci tretích krajín mohli vzchopiť a uniknúť spod vplyvu páchatelov trestných činov, ktorých sú alebo boli obeťami, aby tak mohli dospieť k informovanému rozhodnutiu o tom, či budú v tomto ohľade spolupracovať s príslušnými orgánmi.
- 48 Podľa článku 6 ods. 2 uvedenej smernice majú dotknutí štátni príslušníci tretích krajín počas času na premyslenie a počas čakania na rozhodnutie príslušných orgánov prístup k službám uvedeným v článku 7 tejto smernice, pričom nie je možné vykonať voči nim žiadny príkaz na vyhostenie.
- 49 Článok 6 ods. 2 smernice 2004/81 tým, že spresňuje, že opatrenia, ktoré majú títo štátni príslušníci tretích krajín k dispozícii počas času na premyslenie, sa uplatňujú „počas čakania na rozhodnutie príslušných orgánov“, nepriamo odkazuje na článok 8 tejto smernice, podľa ktorého sa týmto štátnym príslušníkom môže za určitých podmienok udeliť povolenie na pobyt po uplynutí času na premyslenie alebo skôr. Z článku 8 ods. 1 uvedenej smernice, najmä z jeho písmena c), pritom vyplýva, že priznanie takéhoto práva na pobyt nevyžaduje, aby sa preukázalo, že uvedení štátni príslušníci sú alebo boli obeťami trestných činov súvisiacich s obchodovaním s ľuďmi. Z toho *a fortiori* vyplýva, že tým istým štátnym príslušníkom môže byť poskytnutý čas na premyslenie stanovený v článku 6 tej istej smernice, aj keď sa nepreukázalo, že sú alebo boli obeťami takýchto trestných činov. V tejto súvislosti zo znenia článku 5 v spojení s článkom 6 smernice 2004/81 vyplýva, že takýto čas na premyslenie sa musí poskytnúť každému štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, od okamihu, keď má dotknutý členský štát primerané dôvody domnievať sa, že tento štátny príslušník môže byť alebo bol obeťou trestných činov súvisiacich s obchodovaním s ľuďmi, k čomu nevyhnutne dochádza, ak štátny príslušník pred niektorým z orgánov, ktoré majú riešiť jeho situáciu, dostatočne hodnoverným spôsobom uvedie, že je alebo bol vystavený takémuto zaobchádzaniu.
- 50 V prejednávanej veci zo spisu, ktorý má Súdny dvor k dispozícii, vyplýva, že pred prijatím rozhodnutia z 12. augusta 2019, ktorého zákonnosť musí preskúmať vnútroštátny súd, žalobca vo veci samej tvrdil, že bol obeťou obchodovania s ľuďmi, vyhlásil, že má v úmysle podať z tohto dôvodu trestné oznámenie, a uviedol, že spoznal jedného z páchatelov tohto trestného činu v prijímacom centre v Holandsku. Zdá sa teda, že žalobca vo veci samej dostatočne hodnoverne uviedol, že bol obeťou obchodovania s ľuďmi, čo však prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.
- 51 V druhom rade, pokiaľ ide o tvrdenie holandskej vlády, podľa ktorého čas na premyslenie stanovený v článku 6 smernice 2004/81 sa svojou povahou neuplatňuje na žiadateľa o medzinárodnú ochranu, v rozsahu, v akom má tento žiadateľ legálny pobyt na území členského štátu, a preto nespadá do pôsobnosti tejto smernice, treba poznamenať, že táto smernica neobsahuje žiadne ustanovenie, ktoré by rozlišovalo dotknutých štátnych príslušníkov tretích krajín na základe toho, či majú alebo nemajú legálny pobyt na území členských štátov. Naopak, táto smernica tým, že vo svojom článku 3 ods. 1 uvádza, že sa uplatňuje na obeť trestných činov súvisiacich s obchodovaním s ľuďmi, „aj keď na územie členského štátu vstúpili nelegálne“, nijako nevylučuje, že na takéto obeť, ktoré vstúpili a mali legálny pobyt na území členského štátu, sa vzťahovali záruky priznané uvedenou smernicou.
- 52 Z odôvodnenia 4 smernice 2004/81 okrem toho vyplýva, že práva priznané touto smernicou určitým štátnym príslušníkom tretích krajín, nemajú vplyv najmä na záruky, ktoré im vyplývajú z ich prípadného postavenia žiadateľov o medzinárodnú ochranu. Z toho vyplýva, že normotvorca Únie nijako nevylúčil, že smernica 2004/81 môže priznávať aj iné práva ako tie, ktoré sú týmto štátnym príslušníkom tretích krajín priznané na základe ich postavenia žiadateľov

o medzinárodnú ochranu, najmä so zreteľom na osobitné potreby spojené s ich mimoriadne zraniteľným postavením, akými sú potreby bezpečnosti a ochrany zo strany vnútroštátnych orgánov stanovené v článku 7 ods. 2 tejto smernice.

– *O veci samej*

- 53 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 6 ods. 2 smernice 2004/81 vykladať v tom zmysle, že pod pojem „príkaz na vyhostenie“ spadá opatrenie spočívajúce v odovzdaní štátneho príslušníka tretej krajiny z územia jedného členského štátu na územie iného členského štátu podľa nariadenia Dublin III.
- 54 V tejto súvislosti treba poznamenať, že smernica 2004/81 nedefinuje pojem „príkaz na vyhostenie“ a neobsahuje žiadny výslovný odkaz na právo členských štátov s cieľom určiť jeho zmysel a rozsah. Je preto potrebné uskutočniť autonómny a jednotný výklad tohto pojmu v zmysle smernice 2004/81 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. apríla 2021, *The North of England P & I Association*, C-786/19, EU:C:2021:276, bod 49).
- 55 Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora je na účely výkladu ustanovenia práva Únie potrebné zohľadniť nielen jeho znenie, ale aj jeho kontext a ciele sledované právnou úpravou, ktorej je súčasťou (rozsudok z 1. augusta 2014, *Vyriausioji tarnybinės etikos komisija*, C-184/20, EU:C:2022:601, bod 121 a citovaná judikatúra).
- 56 V tejto súvislosti treba uviesť, že z doslovného hľadiska pojem „vyhostenie“ v jeho obvyklom zmysle neumožňuje určiť, či územie, ktoré má opustiť osoba, ktorá má byť vyhostená, je územím členského štátu, ktorý prijal dotknutý príkaz na vyhostenie, alebo územím Európskej únie ako celku. Z cieľov sledovaných smernicou 2004/81, ako aj z kontextu jej článku 6 ods. 1 však vyplýva, že opatrením, ktorého výkon je podľa tohto článku zakázaný, je opatrenie, ktorým sa dotknutej osobe ukladá povinnosť opustiť územie dotknutého členského štátu.
- 57 Pokiaľ ide v prvom rade o ciele smernice 2004/81, ako vyplýva najmä z článku 1 tejto smernice, ako aj z jej odôvodnení 2, 4 a 11, uvedená smernica sleduje dvojité cieľ, a to sústrediť úsilie na odhaľovanie a rozbíjanie kriminálnych sietí a zároveň chrániť práva obetí obchodovania s ľuďmi najmä tým, že týmto obetiam umožňuje na určitú dobu zvážiť možnosť spolupráce s vnútroštátnou políciou, prokuratúrou a súdnymi orgánmi v boji proti takémuto trestnému činu.
- 58 Práve v súlade s týmto dvojitým cieľom ochrany práv obete obchodovania s ľuďmi a prispievania k efektívnosti trestného konania zaviedla smernica 2004/81 čas na premyslenie stanovený v článku 6 ods. 1 tejto smernice, ktorý, ako uvádza toto ustanovenie, má za cieľ zabezpečiť, aby sa dotknutí štátni príslušníci tretích krajín mohli vzchopiť a uniknúť spod vplyvu páchatelov trestných činov, ktorých sú alebo boli obeťami, aby mohli dospieť k informovanému rozhodnutiu o tom, či budú spolupracovať s príslušnými orgánmi.
- 59 Aj vzhľadom na tento dvojitý cieľ článok 6 ods. 2 smernice 2004/81 vyžaduje, aby členský štát, na ktorého území sa dotknutá osoba počas času na premyslenie zdržiava, na jednej strane uspokojil jej základné potreby tým, že jej poskytne služby uvedené v článku 7 tejto smernice, a na druhej strane, aby upustil od výkonu akéhokoľvek príkazu na vyhostenie počas tohto času, pričom dotknutej osobe dočasne povolí zostať na príslušnom území „počas čakania na rozhodnutie príslušných orgánov“. Ako v podstate uviedol generálny advokát v bode 69 svojich návrhov,

obidve tieto požiadavky sú vzájomne previazané, pretože opatrenia pomoci a podpory uvedené v článku 7 smernice 2004/81, ktoré musia byť zabezpečené počas času na premyslenie, nemôžu byť úplne poskytnuté, ak dotknutá osoba opustila územie dotknutého členského štátu.

- 60 Domnievať sa, že „príkaz na vyhostenie“ uvedený v článku 6 ods. 2 smernice 2004/81, ktorého výkon je zakázaný, nezahŕňa rozhodnutie o odovzdaní do iného členského štátu prijaté podľa nariadenia Dublin III počas času na premyslenie, by mohlo ohroziť dosiahnutie dvojitého cieľa sledovaného touto smernicou.
- 61 Výkon takéhoto rozhodnutia o odovzdaní počas času na premyslenie stanoveného v článku 6 ods. 1 smernice 2004/81 by v skutočnosti viedol k tomu, že obeť obchodovania s ľuďmi by bola vylúčená zo špecializovaných služieb pomoci, v ktorých mohla nájsť podporu, čím by sa skončili služby, ktoré jej boli poskytnuté v tomto členskom štáte podľa článku 7 smernice 2004/81, čo by bránilo zotaveniu tejto obeť a tým zvýšilo jej zraniteľnosť.
- 62 Na druhej strane výkon takéhoto rozhodnutia v skorom štádiu, do ktorého spadá čas na premyslenie poskytnutý obeť obchodovania s ľuďmi, by mohol ohroziť spoluprácu tejto obeť pri vyšetrowaní trestného činu a/alebo súdnom konaní. Odovzdanie uvedenej obeť do iného členského štátu predtým, ako mala možnosť vyjadriť svoju ochotu spolupracovať pri tomto vyšetrowaní a/alebo konaní počas času na premyslenie, ktorý mala k dispozícii, by totiž nielenže pripravilo príslušné orgány o svedectvo, ktoré by mohlo byť obzvlášť užitočné pre stíhanie páchatelov predmetného trestného činu, ale paradoxne by viedlo k vyhosteniu dotknutej osoby z územia dotknutého členského štátu, hoci by sa v tomto členskom štáte mala nachádzať, aby sa mohla v čo najväčšej miere podieľať na uvedenom vyšetrowaní a/alebo konaní.
- 63 Pokiaľ ide v druhom rade o kontext, do ktorého patrí čas na premyslenie stanovený v článku 6 ods. 1 smernice 2004/81, treba pripomenúť, že podľa jej článku 5 majú príslušné orgány dotknutého členského štátu voči obeť obchodovania s ľuďmi povinnosť vopred informovať o „možnostiach poskytovaných [touto smernicou]“. Medzi tieto možnosti patrí nielen možnosť využiť tento čas na premyslenie, ale aj možnosť získať opatrenia pomoci a podpory podľa článku 7 smernice 2004/81 a za určitých podmienok aj možnosť získať povolenie na dočasný pobyt v súlade s článkom 8 tejto smernice, ktorý podľa jej odôvodnenia 9 musí predstavovať pre obeť „dostatočnú motiváciu“, aby spolupracovala s príslušnými orgánmi.
- 64 Ako však v podstate uviedol generálny advokát v bode 67 svojich návrhov, táto informačná povinnosť by bola zbavená potrebného účinku, ak by bol dotknutý členský štát oprávnený počas času na premyslenie stanoveného v článku 6 ods. 1 smernice 2004/81 odovzdať dotknutú osobu do iného členského štátu, a to napriek tomu, že sa zaviazal poskytnúť jej počas tohto času vyššie uvedené opatrenia, ako aj povolenie na dočasný pobyt na svojom území najneskôr do uplynutia tohto času, ak sú splnené podmienky stanovené v článku 8 tejto smernice.
- 65 Vyššie uvedený výklad nemôže byť spochybnený preskúmaním smerníc 2001/40 a 2004/38, na ktoré sa odvoláva vnútroštátny súd. Stačí konštatovať, že tieto smernice, ktoré samy osebe neobsahujú žiadnu definíciu pojmu „príkaz na vyhostenie“, neumožňujú vyvodiť jasné závery o geografickom rozsahu tohto pojmu v zmysle smernice 2004/81. Argument predložený nemeckou vládou, ktorý sa opiera najmä o smernicu 2001/40, podľa ktorej sa pojem „príkaz na vyhostenie“ zvyčajne používa vo vzťahoch s tretími krajinami, je z prísne doslovného hľadiska vyvrátený použitím tohto pojmu najmä v článku 28 smernice 2004/38, ktorý sa nepochybne vzťahuje len na vyhostenie z územia členského štátu, a nie na vyhostenie z územia Únie ako

celku. Navyše smernica 2004/81 neodkazuje na ustanovenia nariadenia č. 343/2003, ktoré bolo účinné ku dňu prijatia tejto smernice a ktoré bolo od 18. júla 2013 zrušené a nahradené nariadením Dublin III, ktoré navyše túto poslednú uvedenú smernicu ani neuvádza.

- 66 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na druhú otázku odpovedať tak, že článok 6 ods. 2 smernice 2004/81 sa má vykladať v tom zmysle, že pod pojem „príkaz na vyhostenie“ spadá opatrenie spočívajúce v odovzdaní štátneho príslušníka tretej krajiny z územia jedného členského štátu na územie iného členského štátu podľa nariadenia Dublin III.

O tretej otázke

- 67 Svojou treťou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 6 ods. 2 smernice 2004/81 vykladať v tom zmysle, že bráni prijatiu alebo výkonu rozhodnutia o odovzdaní štátneho príslušníka tretej krajiny na základe nariadenia Dublin III, alebo aby boli počas času na premyslenie stanoveného v článku 6 ods. 1 tejto smernice začaté prípravné opatrenia potrebné na jeho výkon.
- 68 V článku 6 ods. 2 smernice 2004/81 sa stanovuje, že počas tohto času na premyslenie „nie je možné vykonať... žiadny príkaz na vyhostenie“ voči dotknutým štátnym príslušníkom tretích krajín.
- 69 Článok 6 ods. 2 smernice 2004/81 teda vzhľadom na svoje znenie nezakazuje prijatie príkazu na vyhostenie ani akéhokoľvek iného prípravného opatrenia na jeho výkon.
- 70 Vzhľadom na odpoveď na druhú otázku toto ustanovenie bráni len tomu, aby sa počas času na premyslenie poskytnutého v súlade s článkom 6 ods. 1 tejto smernice vykonalo rozhodnutie o odovzdaní prijaté na základe nariadenia Dublin III vo vzťahu k štátnym príslušníkom tretích krajín, ktorí spadajú do pôsobnosti uvedenej smernice.
- 71 Ako však v podstate uviedol generálny advokát v bode 88 svojich návrhov, je dôležité, aby príslušné vnútroštátne orgány pri prijímaní prípravných opatrení na výkon rozhodnutia o odovzdaní počas času na premyslenie stanoveného v článku 6 ods. 1 smernice 2004/81, neohrozili dosiahnutie dvojitého cieľa sledovaného týmto ustanovením, ktorý bol pripomenutý v bode 58 tohto rozsudku. Hoci teda nie je zakázané prijať prípravné opatrenia na výkon tohto rozhodnutia počas tohto času na premyslenie, nemôže to zbaviť tento čas jeho potrebného účinku, čo bude musieť overiť vnútroštátny súd v konaní vo veci samej. Mohlo by to tak byť najmä v prípade, ak prípravné opatrenia na výkon rozhodnutia o odovzdaní spočívajú v zadržaní obete obchodovania s ľuďmi na účely jej odovzdania, keďže takéto prípravné opatrenia by najmä neumožnili obeti vzhľadom na jej zraniteľnosť vzchopiť sa alebo prijať informované rozhodnutie o spolupráci s príslušnými orgánmi členského štátu, na území ktorého sa nachádza.
- 72 Treba dodať, že takýto výklad článku 6 ods. 2 smernice 2004/81 nemôže ohroziť dodržiavanie jasne definovaných a pomerne krátkych lehôt, ktorými sa riadi administratívny postup prenesenia právomoci posúdenia žiadosti o medzinárodnú ochranu na dožiadaný členský štát podľa ustanovení nariadenia Dublin III.
- 73 V prvom rade z bodu 69 tohto rozsudku vyplýva, že poskytnutie času na premyslenie žiadateľovi o medzinárodnú ochranu nebráni tomu, aby členský štát, na ktorého území sa žiadateľ nachádza, podal počas tohto času na premyslenie dožiadanie o prijatie tohto žiadateľa späť do iného

členského štátu v súlade s článkom 21 ods. 1 tohto nariadenia, a v prípade, že tento štát dožiadaniu vyhovie, aby počas tohto času na premyslenie prijal rozhodnutie o odovzdaní do takto dožiadaného členského štátu.

- 74 V druhom rade je pravda, že v súlade s článkom 29 ods. 1 a 2 uvedeného nariadenia má žiadajúci členský štát na uskutočnenie odovzdania žiadateľa lehotu šiestich mesiacov od akceptovania dožiadania alebo od prijatia konečného rozhodnutia o odvolaní proti rozhodnutiu o odovzdaní alebo o preskúmaní skutkového a právneho stavu tohto rozhodnutia, ak má na základe článku 27 ods. 3 toho istého nariadenia odkladný účinok, pričom v opačnom prípade je dožiadateľ členský štát zbavený svojej povinnosti prevziať starostlivosť o dotknutú osobu a zodpovednosť sa prenáša na žiadajúci členský štát (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. júla 2017, A.S., C-490/16, EU:C:2017:585, body 46, 57 a 58).
- 75 Pokiaľ však ide o smernicu 2004/81, treba pripomenúť, že podľa jej článku 6 ods. 1 druhom pododseku začiatok plynutia a dĺžka času na premyslenie stanovená v tomto ustanovení sú určené v súlade s vnútroštátnym právom.
- 76 V dôsledku toho prináleží členským štátom, aby zabezpečili rovnováhu medzi dĺžkou času na premyslenie, ktorý poskytnú obetiam obchodovania s ľuďmi na svojom území, a dodržaním času stanoveného v článku 29 ods. 1 a 2 nariadenia Dublin III, aby sa zabezpečil správny vzťah a zachovanie potrebného účinku týchto nástrojov.
- 77 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na tretiu otázku odpovedať tak, že článok 6 ods. 2 smernice 2004/81 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni výkonu rozhodnutia o odovzdaní štátneho príslušníka tretej krajiny prijatého na základe nariadenia Dublin III počas času na premyslenie zaručeného odsekom 1 tohto článku 6, ale nebráni prijatiu takéhoto rozhodnutia alebo prípravných opatrení na jeho výkon za predpokladu, že tieto prípravné opatrenia nezbavia tento čas na premyslenie potrebného účinku, čo musí overiť vnútroštátny súd.

O prvej otázke

- 78 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 6 ods. 1 smernice 2004/81 pri neexistencii vnútroštátneho opatrenia na prebratie vykladať v tom zmysle, že na jednej strane čas na premyslenie, ktorý stanovuje toto ustanovenie, automaticky začína plynúť od okamihu, keď dotknutý štátny príslušník tretej krajiny oznámi príslušným vnútroštátnym orgánom, že je alebo bol obeťou obchodovania s ľuďmi, a na druhej strane automaticky končí po tom, ako tento štátny príslušník podal trestné oznámenie z dôvodu, že bol obeťou obchodovania s ľuďmi, alebo naopak týmto orgánom oznámil, že od podania trestného oznámenia upúšťa.
- 79 Ako vyplýva z opisu skutkových okolností vo veci samej, ktorý bol zhrnutý v bodoch 23 až 30 tohto rozsudku, príslušné vnútroštátne orgány nikdy pred prijatím rozhodnutia o odovzdaní z 12. augusta 2019 neinformovali žalobcu vo veci samej, ktorý predtým tvrdil, že bol obeťou obchodovania s ľuďmi, vyhlásil, že chce v tejto súvislosti podať trestné oznámenie, a uviedol, že spoznal jedného z páchatelov tohto trestného činu v prijímacom centre v Holandsku, o možnostiach, ktoré poskytuje smernica 2004/81, vrátane možnosti poskytnutia času na premyslenie stanoveného v článku 6 ods. 1 tejto smernice, ani žalobcovi vo veci samej takýto čas neposkytli.

- 80 Vzhľadom na to treba uviesť, že ako vyplýva z informácií poskytnutých vnútroštátnym súdom, spor vo veci samej sa týka zákonnosti rozhodnutia z 12. augusta 2019 o odovzdaní žalobcu vo veci samej do Talianska podľa nariadenia Dublin III. Ako je vysvetlené v bode 77 tohto rozsudku, smernica 2004/81 nebráni prijatiu rozhodnutia o odovzdaní počas času na premyslenie stanoveného v jej článku 6 ods. 1 Z toho vyplýva, že aj za predpokladu, že by žalobcovi vo veci samej mal byť poskytnutý takýto čas na premyslenie, nesprávnosť, ktorej sa holandské orgány dopustili tým, že v prejednávanej veci takýto čas na premyslenie neposkytli, nemôže mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia o odovzdaní napadnutého na vnútroštátnom súde, keďže článok 6 smernice 2004/81 bráni iba tomu, aby takéto rozhodnutie bolo vykonané, ak štátnemu príslušníkovi tretej krajiny nebol poskytnutý čas na premyslenie, na ktorý mal podľa tohto článku nárok.
- 81 Z predchádzajúceho bodu tiež vyplýva, že na účely preskúmania zákonnosti rozhodnutia z 12. augusta 2019 by si odpoveď na otázku, od ktorého okamihu a dokedy mal byť žalobcovi vo veci samej poskytnutý čas na premyslenie, vyžadovala, aby Súdny dvor vypracoval poradné stanovisko k čisto hypotetickej otázke.
- 82 Z ustálenej judikatúry však vyplýva, že Súdnemu dvoru neprináleží vypracovať poradné stanoviská ku všeobecným alebo hypotetickým otázkam (rozsudky zo 16. júla 1992, Meilicke, C-83/91, EU:C:1992:332, bod 25, a z 8. júna 2017, OL, C-111/17 PPU, EU:C:2017:436, bod 33).
- 83 V dôsledku toho treba konštatovať, že Súdnemu dvoru neprináleží odpovedať na prvú otázku.

O trovách

- 84 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (štvrtá komora) rozhodol takto:

- Článok 6 ods. 2 smernice Rady 2004/81/ES z 29. apríla 2004 o povoleniach na trvalý pobyt [pobyt – neoficiálny preklad], vydávaných štátnym príslušníkom tretích krajín, ktorí sú obeťami nezákonného obchodovania s ľuďmi alebo ktorí boli predmetom konania umožňujúceho nelegálne prisťahovalectvo a ktorí spolupracovali s príslušnými orgánmi,**

sa má vykladať v tom zmysle, že:

pod pojem „príkaz na vyhostenie“ spadá opatrenie spočívajúce v odovzdaní štátneho príslušníka tretej krajiny z územia jedného členského štátu na územie iného členského štátu podľa nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov.

- Článok 6 ods. 2 smernice 2004/81**

sa má vykladať v tom zmysle, že:

bráni výkonu rozhodnutia o odovzdaní štátneho príslušníka tretej krajiny prijatého na základe nariadenia č. 604/2013 počas času na premyslenie zaručeného odsekom 1 tohto článku 6, ale nebráni prijatiu takéhoto rozhodnutia alebo prípravných opatrení na jeho výkon za predpokladu, že tieto prípravné opatrenia nezbavia tento čas na premyslenie potrebného účinku, čo musí overiť vnútroštátny súd.

Podpisy